

Hej!

Måndag den 27 februari kl. 19.00 i Magle konserthus blir det romanskonsert i **Lunds Kammarmusiksällskap med sopranen Paulina Pfeiffer och pianisten Majsan Dahling.**

Paulina Pfeiffer är utbildad vid Operahögskolan i Stockholm och har studerat för sopranen Katarina Dalayman. Paulina har framträtt bl.a. på Kungliga Operan, Folkoperan och Theatre du Chatelet. Hon var Jenny Lindstipendiat 2007 och fick Birgit Nilssonstipendiet 2010.

Läs mer på [Paulina Pfeiffer Hemsida](#) - [YouTube](#)

Majsan Dahling har studerat vid Musikhögskolan i Piteå och vid Operahögskolan i Stockholm. Hon är instuderingslärare vid Operahögskolan i Stockholm och är en eftertraktad pianist i operaproduktioner och kammarmusikkonserter. Majsan har varit kapellmästare på Reginateatern i Stockholm. Hon anlitas regelbundet på Confidencen, Ystadoperan och Vadstenaakademien.

[Majsan Dahling YouTube](#)

Kvällens program:

W. Peterson-Berger	När jag för mig själv i mörka skogen går Bland skogens höga furustammar Längtan heter min arvedel Aspåkerspolska
H. Alfvén	Pioner Saa tag mit Hjerte
W. Stenhammar	Sensommarnätter op. 33 nr 1
G. Nordqvist	Bön Till Havs
T. Rangström	En gammal dansrytm Den enda stunden Sköldmön
W. Stenhammar	I skogen Flickan kom ifrån sin älsklings möte Flickan knyter i Johannenatten
W. Peterson-Berger	Gratulationer ur Frösöblomster

G. Nystroem

Sånger vid havet

Biljettkassan öppnar kl. 18.30.

100 kr medlemmar och studerande, övriga 160 kr. Ungdomar under 18 år går in gratis.

Välkomna!

Styrelsen

www.lkms.se

Nästa spelafton den 20 mars kommer Saxofonkvartetten Rollin' Phones. Sveriges Radio kommer att spela in den konserten.

**Texter till Paulina Pfeiffers och
Majsan Dahlings romansafon:**

Peterson-Berger

Ur Fyra visor i svensk folkton op 5 (1872).
Text Wendela Hebbe

När jag för mig själv i mörka skogen går,

När jag för mig själv i mörka skogen går
tänker jag på vännen, som jag aldrig får.
Tåren börjar rinna, hjärtat slå, aldrig kan man
glömma den, man en gång hållit å'.

Ängar, berg och dal och skog med fåglar små,
blåa himmelen med klara stjärnor på,
allt vad havet gömmer, pärlor och koraller,
svanedun av skum och klaraste kristaller,
gräs och blommor all och lindelöv på kvist,
allting gåve jag för vännen, som jag mist,
lilla vännen kär från barndomsdagar.

Bland skogens höga furustammar

Bland skogens höga furustammar, där ha vi
byggt vår egen kammar,
där snön just faller först, och drivan är som
störst och nordanljuset rödast flamar.

Jag trivdes gott i låga källan, där var så ljust i
stjärnekvällen;
jag kan väl trivas än tillsammans med min vän
och leva nöjd och dö bland fjällen.

Ur "Fridolins lustgård" (1901) till text av Erik
Axel Karlfeldt

Längtan heter min arvedel

Längtan heter min arvedel,
slottet i saknadens dalar.
Sakta ett underligt strängospel
tonar igenom dess salar.

Säg, vadan kväller du, klagande ström,
djupt ur de skumma gemaken,
du som mig sjunger om dagen i dröm,
sjunger om natten mig vaken?

Vem är den själ som i suck och i ton
andas från hemliga strängar,
ljuvligt som doften från humlornas bon
flyter på gulnande ängar?

Somrarna blekna och solar gå ner,
timmarna varda mig tunga,
rosorna dofta i vissna kvarter,
minnena viska och sjunga.

Klinga, du klagande strängospel,
sällskap i drömmande salar!
Längtan heter min arvedel,
slottet i saknadens dalar.

Aspåkerspolska

Varför sitta vi så still och tyst
Ha vi uttömt alla kära ord?
Äro alla de små läppar kyssta
som gå leende kring detta bord?

Äro alla de små kvinnor gifta
som gå trippande i denna sal?
Finns här inga hjonelag att stifta,
brinna inga hjärtan i vår dal?

Jag skall varpa garn och jag skall nysta,
jag skall kärna smör och klippta får.
Aldrig äro mina läppar kyssta,
aldrig bliva de i detta år.

Jag skall plocka bär och väva vammal,
jag skall verka, förr'n jag blir för tung.
Om jag gifter mej, när jag blir gammal,
skall jag taga *dej*, om du är ung.

Hugo Alfvén

Pioner

från Tre Österling-sånger op. 22

Det doftar mull,
och parkens blomster blunda i salighet,
då regnets droppar flöda.
Men liksom trötta synder tunga, dystra,
osläckligt flammande pioner glöda
Och medan än som Brustna purpurtoner
i svarta mullen lösa blomblad dala
ensamt och gällt som eviga passioner
pionerna i aftondimman tala.

Saa tag mit Hjerte

Text Tove Ditlevsen

Saa tag mit Hjerte i dine Haender,
men tag det varsamt og tag det blidt,
det rene Hjerte, det røde Hjerte
nu er det dit.
Det slaar saa roligt, det slaar saa daempet,
for det har elsket og det har lidt,
nu er det stille, nu er det stille
nu er det dit.
Og det kan saares og det kan segne,
og det kan glemme og glemme tit,
men glemmer aldrig, men glemmer aldrig,
at det er dit.
Det var saa staerkt, og saa stolt, mit Hjerte,
det sov og drømte i Lyst og Leg,
nu kan det knises, nu kan det knuses
men kun af dig.

Gustaf Nordqvist

Bön

Text Anders Österling

Tala, älskade tala, orden göra mig väl.
Svalkande känner jag dala majregn över min själ.

Ej jag vågar beröra tinningens blonda svall.
Blundande tyst vill jag höra allt vad du tala skall.

Tveksamt läpparna bäva orden komma så matt
men liksom strålände sväva in i min döda natt.

Tala, älskade tala, orden göra mig väl.
Svalkande känner jag dala majregn över min själ.

Till Havs ur Tre sånger (1922)

Text Jonatan Reuter (1859-1947)

Nu blåser havets friska vind ifrån sydväst
och smeker ljuvligt sjömans kind
av alla vindar bäst!
Till havs, till havs, till storms, du djärva jakt,
Till havs, till storms, var man på vakt, Till havs!

På ändlös led är livet fritt, ej trives tvång,
När havet sjunger, grönt och vitt,
sin höga frihetssång
Till havs, till havs, till storms, du djärva jakt,
Till havs, till storms, var man på vakt, Till havs!

Sväll härligt, sköna segel, sväll i vindens dust,
Flyg fram med fröjd mot vågens fjäll
i stundens högsta lust!
Till havs, till havs, till storms, du djärva jakt,
Till havs, till storms, var man på vakt, Till havs!

Ture Rangström

En gammal dansrytm

Text Bo Bergman

Och vill du väl, så får du väl,
så har du väl min hela själ till träl

att älska och pina och trampa ihjäl
med tramp af din hä!,
du höga du svingande vilda i dansen.

Men får du min, så tar jag din.
Så våga vinn, och dansa in, rätt in
i lågornas rike och brinn och brinn
med syn och med sinn.
Det brinner en eld, han brinner så klart i dansen.

Och se vi gå som lågor gå
i dans och slå ihop och nå det blå
och jorden blir aska under oss två.
Vi saliga två,
det är blåsande eld som bär oss i dansen.

Den enda stunden

Text Runeberg

Allena var jag, han kom allena;
förbi min bana hans bana ledde,
han dröjde icke, men tänkte dröja,
han talte icke, men ögat talte...
Du obekante, du välbekante!
En dag försvinner, ett år förflyter,
det ena minnet det andra jagar;
den korta stunden blev hos mig evigt,
den bittra stunden, den ljuva stunden.

Sköldmön

Text Karin Boye

Jag drömde om svärd i natt.
Jag drömde om strid i natt.
Jag drömde jag stred vid din sida
rustad och stark, i natt.

Det blixtrade hårt ur din hand,
och trollen föll vid din fot
Vår skara slöt sig lätt och sjöng
i tigande mörkers hot.

Jag drömde om blod i natt.
Jag drömde om död i natt.
Jag drömde jag föll vid din sida
med banesår, i natt.

Du märkte ej alls att jag föll.
Din mun var allvarsam.
Med stadig hand du skölden höll
och gick din väg rakt fram

Jag drömde om eld i natt.
Jag drömde om rosor i natt.
Jag drömde min död var fager och god. ---
Så drömde jag i natt

Wilhelm Stenhammar

I skogen, nr 1 ur Sång och visor (1887)

Text A.T. Gellerstedt

Kärt är att råka dig, nattviol,
der blek du står ibland gräsen
och suckar ut efter sjunken sol
din doft, ditt innersta väsen.

Ljuft är att höra din sång, du trast,
der högst i granen på spaning
du jublar ut under qvällens rast
om morgon rodnad din aning.

Men lär mig, nattviol, blid som din,
en sorg, när fröjd har gått under!
Trast, lär mig tolka så glad som din,
min tro på ljusare stunder!

Flickan knyter i Johanne-natten

Text Runeberg

Flickan knyter, i Johanne-natten
Kring den gröna broddens späda stänglar,
Silkestrådar utav skilda färger;
Men, på morgonstunden, går hon sedan
Dit, att leta ut sin framtids öden.

Nu, så hör hur flickan där betar sig:
Har den svarta, sorgens stängel, vuxit,
Talar hon och sörjer med de andra.
Har den röda, glädjens stängel, vuxit,
Talar hon och fröjdas med de andra.
Har den gröna, kärleks stängeln, vuxit,
Tiger hon och fröjdas i sitt hjerta.

Flickan kom ifrån sin älsklings möte

Text Runeberg

Flickan kom ifrån sin älsklings möte,
kom med röda händer. – Modern sade:
»Varav rodna dina händer, flicka?»
Flickan sade: »Jag har plockat rosor
och på törnen stungit mina händer.»

Åter kom hon från sin älsklings möte,
kom med röda läppar. – Modern sade:
»Varav rodna dina läppar, flicka?»
Flickan sade: »Jag har ätit hallon
och med saften målat mina läppar.»

Åter kom hon från sin älsklings möte,
kom med bleka kinder. – Modern sade:
»Varav blekna dina kinder, flicka?»
Flickan sade: »Red en grav, o moder!
Göm mig där och ställ ett kors däröver,
och på korset rista som jag säger:

En gång kom hon hem med röda händer,
ty de rodnat mellan älskarns händer.
En gång kom hon hem med röda läppar,
ty de rodnat under älskarns läppar.
Senast kom hon hem med bleka kinder,
ty de bleknat genom älskarns otro.»

Gösta Nystroem

Sånger vid havet

1 Ute i skären

Text Ebba Lindqvist

En dag skall komma, då vinden står stilla,
då darrgräset sjunger och solen somnat.
Då skall vi fara dit ut till de yttersta öarna.
Ljuskringflutna, hägringslysande, burna på
bränningens skum.

2 Nocturne

Text Edith Södergran)

Silverskira månskenskväll, nattens blåa bölja,
glittervågor utan tal på varandra följa.
Skuggor falla över vägen, strandens buskar
gråta sakta,
svarta jättar strandens silver vakta.
Tystnad djup i sommarens mitt, sömn och
dröm
månen glider över havet vit och öm.

3 Havets visa

Text Hjalmar Gullberg

Med havets visa är jag förtrogen.
Berget och skogen må andra prisa.
Från kväll till gryning, i sömn och vaka
med strandens dyning mitt hjärta slår.
Vänner och maka
fick jag försaka.
Men havets visa läkte mitt sår.
Och skepp nå hamnen och skepp förlisa.
Dyningens visa viskar mig namnen.
Från urtidnatten hör jag hans stämma,
som delar vatten och skapar ljus.
Vad kan mig skrämman?
Här är jag hemma
i fadersfamnen vid havets brus.

4 Jag har ett hem vid havet

Text Ragnar Jändel

Jag har ett hem vid havet.
Ensam ligger det på slutningen
långt från grannar
som ett fågelnäste bland bergen.
Här är mitt hem,
här går jag och arbetar.
Här glömmet jag mig själv och är så lycklig.
Jag reder nya blomstersängar varje höst
och möter nya vänners ögon varje vår.
Men ibland är allt bara som en barnslig dröm,
och jag hör en röst, stark och kallande:
Var är du?
Var gömmer du dig?
Icke är du hemma här.
Icke är detta ditt.

5 Jag väntar månen

Text Hjalmar Gullberg

I moln går solen och jag bländas dock.
En sorg låg tung på mina ögonlock.
I andras ögon törs jag inte se.
Man vill mig väl, men hjälp kan ingen ge.
Min enda tröst kan jag vid havet få.
Jag skyndar dit, när mörkret faller på.
Jag väntar månen, vännen i all nöd.
Med honom kan man tala om en död.